

José Vriens

Chinagirl

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Nu Eva eenmaal in het vliegtuig zat, maakte het verdriet om hun vertrek plaats voor de gedachte dat het waarschijnlijk wel enkele maanden ging duren voor ze haar familie weer zou zien. Ze gingen niet, zoals gebruikelijk, voor een vakantie naar het buitenland. Dit keer vertrokken ze om zich in een ander land te vestigen. In China nota bene!

Voor Bart was een intercontinentale vlucht zoals deze niet meer ongewoon en het doorkruisen van tijdzones evenmin. Hij vloog voor zijn werk zowat de hele wereld over; naar Amerika, China, Australië. Laatst was hij zelfs in India geweest. Hij had al heel wat landen gezien.

Het bedrijf waarvoor hij werkte, had kantoren in tal van grote steden. Bart had ze allemaal weleens bezocht, maar nu moest hij zelf in een ervan gaan werken. En zij ging mee. Voor vier jaar nog wel!

Eva had kunnen protesteren, maar ze wist dat hij toch zou gaan. Dat hoorde nu eenmaal bij zijn functie, had hij gezegd, en dat had zij van tevoren geweten. Hij verweet haar dat ze moeilijk deed, omdat zij er duidelijk moeite mee had

weg te gaan uit Nederland en alles en iedereen achter te laten. Ze verdwenen niet voorgoed. Het was maar voor vier jaar, en bovendien kon ze makkelijk terugvliegen naar Nederland om vrienden en familie op te zoeken.

Met een diepe zucht liet ze haar hoofd tegen de stoel rusten.

‘Moe?’ vroeg Bart op zachte toon.

Ze sloeg haar ogen naar hem op en keek in zijn grijze ogen. Er lag een bezorgde blik in, zoals zo vaak gebeurde de laatste tijd. Natuurlijk was hij bezorgd om haar. Toch had die bezorgdheid er niet voor kunnen zorgen dat ze in hun eigen vertrouwde landje bleven.

‘Het gaat wel,’ mompelde ze en ze wendde haar hoofd af. Had ze een keuze? O ja, die had ze zeker. Bart had alleen kunnen gaan en zij had kunnen blijven. Maar ze waren niet getrouwd om de komende vier jaar gescheiden door te brengen. Juist nu niet.

Om hen heen werden kleine rolkoffers en tassen in de bagagevakken gestopt. Iets verderop maakten twee vrouwen ruzie omdat een van hen haar tas in het overvolle vak probeerde te duwen waar de tas van de ander al in zat, die daardoor geplet dreigde te worden. Een stewardess kwam

de boel sussen.

Naast Eva zat een meisje van een jaar of negentien met een telefoon in haar hand. Ze was driftig aan het whatsappen. Nu mocht het nog, zometeen als ze opstegen moest die telefoon uitgeschakeld worden. Een paar stoelen verder zat een meisje dat steeds een zakdoekje tegen haar neus drukte en haar ogen depte. Ze snifte en zag eruit alsof ze al uren aan een stuk had gehuild. Een afscheid van een geliefde voor enkele weken of misschien wel maanden?

Eva sloot haar ogen in de hoop zich even af te kunnen sluiten van de herrie om haar heen. Ze was moe van een volle dag waarop ze de laatste dingen had geregeld voor hun definitieve vertrek. Alle emoties waarmee ze vandaag te maken had gekregen, waren bijzonder vermoeiend geweest. Het troosten van hun ouders. Hun verzekeren dat ze echt niet voorgoed vertrokken, maar geregeld terug zouden komen.

Onwillekeurig legde ze haar handen op haar buik, als om het leven dat in haar groeide te beschermen.

Ergens was ze ook wel blij dat ze nu eindelijk vertrokken naar dat verre China. Ze had er vreselijk tegen opgezien om het land waarin ze was

opgegroeid achter zich te laten, maar ze wist dat het ook een zekere rust zou geven nu ze op weg waren.

Drie maanden geleden was Bart thuisgekomen met het bericht van de overplaatsing.

Het was een dag geweest zoals zo vele, met als enige verschil dat de zon scheen. Een heerlijk lentezonnetje deed zijn best om de herinnering aan de voorgaande weken, waarin het had geregend, gestormd en zelfs nog had gevroren en gesneeuwd, uit te wissen. Nu werd het dan toch eindelijk lente.

Eva fietste zonder enige haast van haar werk naar huis, met haar gezicht naar de zon gekeerd om zo veel mogelijk van die weldadige warmte op te vangen. Ook al stond de zon nu alweer een heel stuk lager, ze voelde de warmte nog wel. Een paar weken geleden was er al een vage belofte geweest dat de winter op z'n eind liep, maar die was door plotseling kelderende temperaturen alweer snel tenietgedaan.

Maar nu kwam de lente er eindelijk echt aan. De tijd van zomerkleren, losse jassen en 's avonds urenlang buiten zitten onder het genot van een wijntje, stond voor de deur. Nou ja, niet direct,

maar lang zou het vast niet meer duren. Die winterjassen, laarzen, wanten, sjaals en dikke truien was ze meer dan beu.

Ze verlangde naar fleurige jurkjes en open schoentjes, naar het strand gaan en buiten op een terrasje zitten met een glas gekoelde rosé in de hand, barbecueën in de achtertuin met vrienden, en al die andere dingen die het voorjaar en de zomer zo speciaal maakten.

Opeens kreeg ze zin om alvast de zon op te zoeken, naar een lekker warm land te gaan en een voorschotje te nemen op de zomer. Bart was altijd wel in voor een korte vakantie.

Eva probeerde te bedenken wat een gunstig moment voor zo'n korte trip zou zijn. Niet dit weekend, dan was Barts vader Hans jarig. Volgend weekend zou kunnen, dan hadden ze niets op de planning. Was Egypte te ver weg voor een weekendtrip? Hm, als ze thuis was, moest ze toch eens opzoeken wat de mogelijkheden waren.

Fietsend en plannen makend was ze ongemerkt bij hun huis aangekomen. Ze stapte af bij de stoep en duwde haar fiets naar de garage van hun riante vrijstaande huis.

Bart was er nog niet, anders had zijn auto al

wel op de oprit gestaan. Het gebeurde niet zo vaak dat hij eerder thuis was dan Eva. Zo was het al jaren, ze wist haast niet beter.

Eva zette haar fiets in de garage en ging via een tussendeur het huis binnen. Eerst moest ze het alarm afzetten voordat ze verder kon lopen, anders begon dat ding nog te loeien.

Met een zwaai mikte ze haar handtas op de bank en ze liep door naar de hal om haar jas op te hangen en haar schoenen te verwisselen voor een paar gemakkelijk zittende slippers. Meteen daarna liep ze door naar boven om haar werkkleding te verwisselen voor een lekkere trui en een soepel vallende joggingbroek.

Voor haar werk – ze was verkoopster in een kledingzaak – moest ze er altijd tiptop uitzien. Ze verkochten leuke, vlotte kleding die beslist haar smaak was, maar ze liep in haar vrije tijd het liefst in deze ruime kleren.

Eva maakte de speld los die haar lange blonde haren op haar achterhoofd bijeenhield, zodat het als een gouden golf over haar schouders viel. In de badkamer kamde ze het even met haar vingers door, ze inspecteerde haar gezicht of haar make-up nog in orde was, en ging daarna weer terug naar beneden.

Ondertussen probeerde ze iets te bedenken voor het avondeten. Iets wat snel en gemakkelijk klaar te maken was, zodat ze tijd had om onder het koken op haar iPad naar een leuke vakantiebestemming te zoeken.

Snel pakte Eva gehakt en een zak voorgesneden groenten uit de koelkast en ze woog de juiste hoeveelheid macaroni af. Terwijl ze met haar ene hand het gehakt in de pan rulde, zocht ze met haar andere hand een leuke weekendtrip uit op het internet. Mogelijkheden genoeg, zag ze wel.

Ze hoorde een auto stoppen op de oprit en drukte snel haar iPad uit. Bart vond het overdreven dat ze onder het koken met dat ding stond te ‘spelen’, zoals hij het noemde. Alsof ze net als hij de hele dag achter een computer zat! Toch klapte ze de hoes dicht en legde het apparaat op tafel.

‘Hé, meisje. Wat ruikt het hier weer lekker.’ Bart kwam naar haar toe en drukte een kus op haar mond. ‘Hoe ging het op je werk?’ Zijn standaardvraag als hij thuiskwam.

‘Goed hoor. De nieuwe voorjaarscollectie begint nu pas echt te lopen.’

‘O ja?’ mompelde hij afwezig terwijl hij

een envelop openritste.

‘De meeste mensen hebben helemaal nog geen behoefte aan zomerkleren als het zo koud blijft, maar nu met dat zonnetje erbij lijkt het wel of iedereen opeens zin krijgt in nieuwe kleren.’

‘Hmm.’ Hij verfrommelde de brief en gooide hem in de papiermand.

‘Wat was dat?’ wilde Eva weten. De brief was aan Bart geadresseerd geweest, dus had zij hem niet geopend.

‘Niets bijzonders, reclame.’ Hij liep naar de koelkast en haalde er een fles witte wijn uit. ‘Jij een wijntje?’

Eva aarzelde. Normaal dronken ze doorde-weeks geen wijn, tenzij het een bijzondere gelegenheid was. En zij liet de alcohol de laatste tijd helemaal staan.

‘Kom op, doe eens gek. Ik heb een leuk nieuwtje.’ Zonder op haar antwoord te wachten opende hij de fles en pakte twee wijnglazen uit de kast. ‘Eigenlijk is het geweldig nieuws, waar ik al een tijdje op zit te wachten.’

Hij keek haar zo glunderend aan dat ze moest lachen. ‘O ja? Wat dan? Hebben ze je gevraagd om directeur te worden?’

‘Dat nog net niet,’ grijnsde Bart. Hij hield

zijn glas omhoog en stak haar het andere toe.
'Proost.'

'Waarop?' wilde Eva weten.

'Op een nieuwe toekomst.' Weer dat geheimzinnige lachje.

Nieuwe toekomst? 'Ga je ergens anders werken?' bedacht ze opeens. 'Ik wist niet dat je gesolliciteerd had.'

'Dat heb ik ook niet, maar ik ga wel ergens anders werken. En jij ook.'

Eva liet het wijnglas zakken nog voordat ze een slok had genomen. 'Ik begrijp het niet. Waarom ga ik ergens anders werken? Moeten we verhuizen?'

'Inderdaad, we moeten verhuizen.' Nog altijd twinkelden zijn ogen alsof hij een fantastische verrassing voor haar had. Het moest wel iets geweldigs zijn, als Bart zo blij was. 'Ik krijg een post in het buitenland.'

Het buitenland? Moesten ze naar het buitenland verhuizen? Eva draaide zich om zodat Bart niet de schok die dit bericht bij haar teweegbracht op haar gezicht zou lezen.

Ze roerde door het gehakt en deed de groenten erbij. Het water kookte inmiddels, zodat de macaroni in de pan kon.